

τοῦ εἰς ὃν ἀνήκειν ἡ θέσις. Τὰ ὀνόματα γράφονται δι' ἡλεκτρικοῦ ρεύματος τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ιδιότητα ν' ἀπορρωματίζει τὸ ῥόδιον χαράσσον διὰ λευκῆς εὐδιακριτοῦ γραμμῆς τὰ γράμματα.

— Ἀπέθανεν ἄρτι ἐν Βουδαπέστη τῆς Οὐγγαρίας ὁ Φραγκίσκος Μπούγκος ἐν ἡλικίᾳ 75 ἐτῶν. Ὁ Μπούγκος ἀνήκων εἰς τὴν φυλὴν τῶν Ἀθιγγάνων, ὧν γνωστὴ τυγχάνει ἡ μουσικὴ ἰδιοφυΐα, ἐφημιζέτο ὡς ὁ ἄριστος τῶν βιολιστῶν. Ὁ Ἀθιγγανος μουσικός οὐχὶ μόνον ἐν Οὐγγαρίᾳ ἦτο περιζήτητος μεταξὺ τῶν ἀριστοκρατικῶν κύκλων καὶ ἐν πάσῃ μουσικῇ ἐσπερίδι διέπρεπε διὰ τῆς τέχνης του, ἀλλὰ καὶ εἰς Λονδίον μετέβη καὶ ἤξιώθη τῆς τιμῆς νὰ κρούσῃ τὸ βιολίον ἐν τῇ ἀγγλικῇ Αὐλῇ, καταθέλων τὴν βασιλίσσαν Βικτωρίαν. Τὸ χαρακτηριστικὸν τὴν μουσικὴν τέχνην τοῦ Μπούγκου ἦτο ἄρρητος περιπάθεια καὶ βαθὺ αἶσθημα μελαγχολίας δι' ὃν συνεχίνει μέχρι δακρύων τοὺς ἀκροατάς. Ὁ οὐγγρος καλλιτέχνης κατέλιπε τέσσαρας υἱοὺς μουσικοὺς καὶ αὐτοὺς βιώνοντας ἐπὶ τὰ ἔγνη τῆς πατρικῆς δόξης.

— Ἐν Λυβίᾳ κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου εἰς ἐνεάμηνον φυλάκισιν ὁ ἰατρός Βίντερ, εἰς ἐκ τῶν μᾶλλον διακεκριμένων καὶ δημοφιλῶν ἐπιστημόνων τῆς πόλεως ταύτης, διότι ἐκτύπησεν ἀσθενῆ τινὰ πάσχουσαν τὰς φρένας καὶ ἀρνούμενην νὰ ὑποβληθῇ εἰς νῆν διὰ λουτρῶν θεραπείαν.

— Ὁ κ. Héronde Villefosse ὑπέβαλεν ἐσχάτως εἰς τὴν ἐν Παρισίαις Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιγραφῶν τὰ ἐκμαγεῖα καὶ τὰς φωτογραφίας δύο μικρῶν γλυπτικῶν μνημείων, ἀνευρεθέντων ἐν Γαλλίᾳ, τὰ ὁποῖα διαφωτίζουν πολὺ τὸ ζήτημα περὶ τῆς ἀρχικῆς ἀριότητος τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους. Τὶ ἐκράτει ἡ λείπουσα δεξιὰ τοῦ θεοῦ χεῖρ, ἥς εἶναι ὑψωμένος ὁ βραχίον; Ἐλέχθη ὅλως ἐξ εἰκασίας ὅτι πρέπει νὰ ἐκράτει σταφυλήν. Αὕτη λοιπὸν ἡ ὑπόθεσις κυροῦται τώρα πληρῆστα, καθὼς φαίνεται, διὰ τῶν δύο περὶ ὧν ὁ λόγος μνημείων, ὧν τὸ ἐν εἶναι χάλκινον ἀγαλμάτιον, τὸ δὲ ἄλλο μικρὰ γλυπτὴ στήλη. Ἐν ἀμφοτέροις εἶναι καταφανῆς ἡ ἀπομίμησις — ἂν καὶ λίαν ἀσθενῆς — τοῦ ἔργου τοῦ Πραξιτέλους, ἐν ἀμφοτέροις δὲ ὁ Ἑρμῆς κρατεῖ διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς σταφυλήν.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΕΡΒΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Παρά τῷ Σερβικῷ λαῷ ὑπάρχει ἡ ἐξῆς παράδοσις μαρτυροῦσα μέχρι τίνος σημείου φθάνει παρ' αὐτῶν τὸ αἶσθημα τῆς φιλοξενίας:

«Ἐπερτε ἡ μέρα τὸ φεγγάρι ἔλαμπε ἔς τοὺς χιονισμένους κάμτους. Ἐνας στρατοκόπος ἔρχεται ἔς τὴν καλύβαν τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου.

— Καλῶς ὄρισες! τοῦ λέει ὁ Λαζάρος.

Καὶ γυρνώντας ἔς τὴν γυναῖκά του:

— Λουίβιτς, ἀναψε φωτιά καὶ κάνε τὸ φαγί.

Ἡ Λουίβιτς ἀποκρίνεται:

— Τὸ δάσος εἶνε μεγάλο καὶ δίνει ξύλα καὶ κάνοιμα φωτιά. Μὰ φαγί ποῦ νὰ βροῦμε; Δυὸ μέραις τώρα δὲν εἴμαστε νηστικοί;

— Εἶσαι Σέρβος, λέει ὁ στρατοκόπος ἔς τὸν Λαζάρο, καὶ δὲν θὰ δώσης τίποτε ἔς τὸ διαβάτη τοῦ στάθηκε ἔς τὴν πόρτα σου;

Ὁ πτωχὸς Λαζάρος γυρίζει παντοῦ, κυττάζει

ἔς ὄλαις τῆς γωνιαῖς τῆς καλύβας καὶ δὲν βρίσκει τίποτε, οὔτε μιὰ γωνιά ξερὸ ψωμί.

Στέκεται συγχυσμένος, ἵτροπιασμένος.

— Νά, κρέας τρυφερό! λέει ὁ στρατοκόπος ἀπλώνοντας τὸ χεῖρ ἔς τὸ κεφάλι τοῦ Λαζάρα τοῦ σγουρόμαλλου παιδιοῦ τοῦ Λαζάρου.

Ἡ Λουίβιτς τὸν βλέπει, λιγοψυχᾷ καὶ πέφτει χάμου.

— Ποτὲ δὲν θὰ ποῦνε, φωνάζει ὁ Λαζάρος, πῶς ἕνας Σέρβος ἄφησε νηστικὸ τὸ διαβάτη τοῦ στάθηκε ἔς τὴν πόρτα του.

Ἀρπάζει τὸ μαχαίρι καὶ σφάζει σὰν ἀρνάκι τὸ παιδί του, τὸν Λαζάρα μὲ τὰ σγουρὰ μαλλιά...

Ὁ Λαζάρος ἀποκοιμῆται ἥσυχος καὶ μέσ' ἔς τὴν νύχτα τὴ μαύρη ἀκούει τὸ στρατοκόπο τοῦ τὸν κράζει καὶ τοῦ λέει:

— Εὐπνα, Λαζάρε· ἐγὼ εἶμαι Κύριος ὁ Θεός σου. Τὸ παιδί σου δὲν ἐχάθηκε κ' ὁ διαβάτης τοῦ στάθηκε ἔς τὴν πόρτα σου δὲν ἔφυγε νηστικός. Ἡ εὐλογία μου γιὰ πάντα θά'νε ἔς τὸ σπιτικό σου.

Καὶ ἐξῆσαν καλὰ κ' εὐτυχισμένα ὁ πλοῦσιος Λαζάρος, ἡ ὡμορφὴ Λουίβιτς κ' ὁ Λαζάρος τὸ σγουρόμαλλο παιδί τους».

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΗΓΕΜΟΝΙΚΗ ΑΓΑΘΟΤΗΣ

Τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον περὶ τῆς χήρας αὐτοκρατείας Βικτωρίας ἀναγράφουσι κατ' αὐτὰς αἱ γερμανικαὶ ἐφημερίδες:

Κατὰ φεβρουάριον τοῦ 1879 ὁ τότε διάδοχος τοῦ γερμανικοῦ θρόνου Φρειδερίκος μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ εἶχον μεταβῆ εἰς Ἀγγλίαν, ὅπως παραστῶσιν εἰς τοὺς γάμους τῆς πριγκιπίσσης Μαρίας Μαργαρίτας μετὰ τοῦ πρίγκιπος Ἀρθούρου. Ἐνῶ ἀνῆρχοντο εἰς τὴν ἄμαξαν κατὰ τὴν ἐκ τῆς ἑορτῆς ἐπάνοδον ὁ Φρειδερίκος ἤκουσεν ἐκ τοῦ συνηγμένου πλήθους φωνὴν γυναικείαν εὐκρινῶς κράζουσαν:

— Χαιρετίσματα εἰς τὸ Βερολίνον, χαιρετίσματα εἰς τὴν ἀδελφὴν μου Μαίρην.

Ἄλλ' ἐπειδὴ εὐθὺς ἐκινήθη ἡ ἄμαξα, δὲν ἠδυνήθη νὰ διακρίνη τὴν λαλήσασαν. Ἀνεκρίνωσεν ὅμως τοῦτο καθ' ὅδον εἰς τὴν παρακαθημένην σύζυγόν του.

— Μαίρην, Μαίρην! εἶπεν ἡ πριγκιπίσσα προσπαθοῦσα νὰ ἐνθυμηθῇ. Ἄ, βέβαια! εἶνε ἡ δικὴ μας Μαίρην τοῦ Βερολίνου· τώρα ἐνθυμήθηκα ὅτι ἔχει ἀδελφὴν ἐδῶ. Κρίμα ποῦ δὲν ἐσταμάτησες τὴν ἄμαξαν.

Ἐν τούτοις τὴν ἐπομένῃν ἡ ἀδελφὴ τῆς Μαίρης ἀνιζητήθη καὶ εὐρεθεῖσα διὰ τῆς αστυνομίας, ἐκλήθη εἰς τὸ ἀνάκτορον Βουκιγγάμ παρὰ τῇ πριγκιπίσση Βικτωρία.

— Ἡμεθα χθὲς πολὺ βιαστικοὶ καὶ δὲν ἠμπορέσαμεν νὰ πάρωμεν τὰ χαιρετίσματά σας διὰ τὸ Βερολίνον. Σήμερον ὅμως ἠμπορεῖτε ὄχι μόνον χαιρετίσματα ἀλλὰ καὶ ὅτι ἄλλο ἐπιθυμοῦμε νὰ παραγ-

γαίσετε εἰς τὴν Μαίρην. Εἰς τὰς εἴκοσι τοῦ μηνὸς θὰ ἤμεθα ἐκεῖ καὶ εὐθὺς τὴν ἄλλην ἡμέραν θὰ ἰδῶ τὴν ἀδελφὴν σας καὶ θὰ τῆς εἰπῶ ὅ,τι μοῦ εἶπητε.

Ἡ ἀδελφὴ τῆς Μαίρης ἐν ἀρχῇ συγκεχυμένη πρὸ τῆς πριγκιπίσσης ἤρχισε νὰ ζητῇ συγγνώμην διὰ τὴν χθεσινὴν προπέτειάν τῆς ἔνθα ρρυνθεῖσα ὁμῶς ἐκ τῆς τόσης προσηνεΐας τῆς ὑψηλῆς δεσποίνης:

— Ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης εἶνε τόσο ἀγαθὴ, λέγει, ὥστε θὰ τολμήσω νὰ παρακαλέσω κατὶ ἀκόμῃ νὰ εἰπῇ εἰς τὴν Μαίρην ὅτι δὲν κατώρθωσα νὰ τῆς στείλω τὴν μικρὰν μου Ἐλισάβετ, διότι δὲν εὐρήκα κατάλληλον πρόσωπον νὰ τὴν συνοδεύσῃ εἰς τὸ ταξεῖδι.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ πριγκίπισσα ἐζήτησεν ἐξηγήσεις περὶ τούτου, διηγήθη ὅτι ὑπανδρεύθη καὶ ἐχήρευσε πρό τινων ἐτῶν, ἔχει δὲ πέντε τέκνα. Ἡ Μαίρη δὲ ἀφ' ἐτέρου εἶνε ἄτεκνος, ἐπομένως ἐζήτησεν ἵνα υἱοθετήσῃ ἐν ἓκ τῶν τέκνων τῆς ἀδελφῆς, τὴν πενταετῆ Ἐλισάβετ.

— Καὶ τάχα δὲν ἔχετε τόσῃ ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμὲ ὥστε νὰ μοῦ δώσετε τὴν μικρὰν Ἐλισάβετ; εἶπε μειδιῶσα ἡ Βικτωρία. Πηγαίνετε, ἐτοιμάσατέ τὴν διὰ τὸ ταξεῖδι καὶ εἰς τὰς δεκαοκτῶ τοῦ μηνὸς φέρετέ τὴν ἐδῶ εἰς τὸ παλάτι.

Οὕτω καὶ ἐγένετο ἡ Ἐλισάβετ ἐταξείδευσεν ἐν αὐτῇ τῇ βασιλικῇ θαλαμηγῷ καὶ ὑπὸ τὴν ἄμεσον προστασίαν καὶ ἐπιτήρησιν τῆς τότε πριγκιπίσσης Βικτωρίας. Καὶ ἦτο καρασὶς συμπαθεσιότητῃ καὶ ἐτοιμολόγος τέρψασα διὰ τῆς παιδικῆς τῆς χάριτος τὸ πριγκιπικὸν ζεῦγος κατὰ τὸν διάπλουν. Εἰς δὲ ἓκ τῶν παιδικῶν τῆς λόγων πρὸς τὴν πριγκίπισσαν ἔμενε καὶ ἀνεφέρετο καὶ ἐπὶ πολὺ κατόπιν ἐν τῇ Αὐλῇ:

— Ὑψηλοτάτη, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ στενοχωρῆσθε ἡμπορεῖτε ἐλεύθερα νὰ μ' ἐρωτᾶτε ἅμα θέλετε νὰ μάθετε τίποτε.

Η ΜΥΤΗ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΙΟΣ ΤΗΣ ΟΥΑΛΛΙΑΣ

Ἡ μύτη τοῦ διαδόχου τοῦ ἀγγλικοῦ θρόνου ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ σεπτοῦ κατόχου αὐτῆς ἔγεινεν ἐσχάτως αἰτία περιεργωτάτης δίκης ἐν Λονδίῳ: Ἐργοστασιάρχης ἀλεξιβροχίων παρήγγειλε εἰς σχεδιαστὴν νὰ ζωγραφίσῃ τὰ πρόσωπα τοῦ πρίγκιπος καὶ τῆς πριγκίπισσης τῆς Οὐαλλίας, ὅπως χρησιμεύσωσιν ἐπὶ ξύλου γλυπτόμενα ὡς λαβαὶ εἰς νέον εἶδος ἀλεξιβροχίων τελειοποιημένων διὰ προνομίου μὲν μηχανήματος. Τὸ τίμημα τοῦ σχεδίου ὠρίσθη εἰς δέκα λίρας. Ὁ τεχνίτης κατὰ τὴν ὠρισμένην ἡμέραν ἔφερεν αὐτό, ἀλλ' ὁ ἐργοστασιάρχης ἠρνήθη νὰ τὸ δεχθῇ ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ ὄψις τοῦ πρίγκιπος οὐδ' ὅλως ὁμοιάζει διότι ἡ μύτη αὐτοῦ ἦτο μεγάλη ἐν τῷ σχεδίῳ καὶ χονδροειδής. Ὁ τεχνίτης ἐνήγαγε τὸν ἐργοστασιάρχην ἀπαιτῶν τὴν συμφωνηθεῖσαν ἀμοιβήν. Μάρτυρες δ' ἐξ ἄλλου προσήχθησαν ὑπὸ τοῦ ἐργοστασιάρχου ὅπως μαρτυρήσωσιν ὅτι ὁ πρίγκιψ τῆς Οὐαλλίας δὲν ἔχει οὔτε μεγάλην οὔτε χονδρὴν ρίνα. Ἐν τούτοις τὸ δικαστήριον οὐχὶ τόσο ἀβρῶς φερόμενον πρὸς τὸν υἱὸν τῆς χαριτοδότην ἀνάσσης ἔκρινε ὅτι δίκαιον ἔχει ὁ σχεδιαστὴς καὶ κατεδίκασε τὸν ἐργοστασιάρχην εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν δέκα λιρῶν καὶ τῶν ἐξόδων τῆς δίκης.

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

Οἱ ὑπερέται!

— Νὰ σοῦ πῶ, Γιάννη, κουφάθηκας καὶ δὲν ἀκούεις; μισὴ ὥρα κτυπῶ τὸ κουδούνι.

— Ἀκουσα τὸ κουδούνι, ἀφεντικό, μὰ, ἐπειδὴ καὶ χτυπούσατε τόση ὥρα, ἔλεγα πῶς τὸ κάνατε γιὰ χάρι.

Πρωτοφανὲς σφάλμα.

Ἱστορικόν.

Ἐν τινι γάμῳ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν γαμηλιῶν εὐχῶν, ὁ ἱερεὺς ἄρχεται τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Εὐογγελίου. Αἶφνης φθάσας σχεδὸν εἰς τὸ τέλος παύει καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς παρευρισκομένους:

— Ἐκαμα λάθος! δὲν εἶνε αὐτό.

Καὶ ἄρχεται τῆς ἀναγνώσεως ἄλλου εὐαγγελίου.

Ἄνευ ἀξίας.

— Τί εἶνε αὐτό, κανένα χαρτὶ ἀξίας;

— Δὲν ἔχει καμμιά ἀξία εἶνε γιὰ πέταμμα.

— Μὰ τί εἶνε λοιπόν; βλέπω χαρτοσήμον.

— Τὸ προικοσύμφωνόν μου, ἀδελφέ!

Μεταξὺ γυναικῶν.

— Πάντοτε νεώτερη τὴν κάνεις τὴν Μαρίαν δὲν εἶνε ὅσο τὴν λές.

— Σὲ βεβαίῳ! τὸ ἔξερω πολὺ καλὰ—εἴμεθα συνομήλικες.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΛΙΠΑΣΜΑ ΔΙΑ ΤΗΣ ΡΟΔΩΝΙΑΣ

Ἐγγίζει ὁ ἀπρίλιος, ὁ μὴν τῶν ρόδων. Ἐπὶ τούτῳ οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ δρῶσιν ἀφθονα καὶ πλήρη ζωῆς ρόδα ἐκ τοῦ κήπου των ἄς κάμωσι χρῆσιν τοῦ ἐξῆς λιπάσματος διὰ τὰς ροδωνιάς. Ἄς θέσωσιν ἐντὸς παλαιοῦ σάκκου λινοῦ ἢ κανναβίνου κα π ν ι ἂ ν ἦν ἀποξέουσιν ἐκ τῶν καπνοδόχων ἄς δέσωσι τὸ στόμιον τοῦ σάκκου καὶ ἄς βυθίσωσιν αὐτὸν ἐντὸς δοχείου πλήρους ὕδατος. Τὸ ὕδωρ μετὰ τινὰς ἡμέρας θὰ λάβῃ τὸ χρῶμα τοῦ οἴνου καὶ τότε εἶνε ἀρκούντως λιπαρὸν ὅπως γείνη χρῆσις αὐτοῦ. Ἀνοίγεται μικρὸς λάκκος περὶ τὴν ρίζαν ἐκάστης ροδωνιάς καὶ ῥίπτεται ἐν αὐτῷ ἀφθονον τὸ λιπάσμα, ἕως οὗ κορεσθῇ τὸ χῶμα καὶ δὲν ἀπορροφᾷ πλείοτερον. Τοῦ λιπάσματος τούτου χρῆσις ἀνάγκη νὰ γείνη ἀκριβῶς κατὰ μάρτιον, ὅπως ἐξασφαλισθῇ καὶ βλάστησις καὶ ἀνθησις θαλερωτάτη.

ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΓΑΛΑ

Ὑπάρχει ἰδέα ὅτι πετρέλαιον ἀναφλεχθὲν σβέννυται ὡς ἐκ θαύματος διὰ τοῦ γάλακτος. Ἡ δοκιμὴ εὐκόλος.